

על שלמה שנה למותו

נזכר אני עת שחクトי בכזר ורגל בחצרו של הקיבוץ. זה היה עדין בחוץ הארץ, באחת מערי גרמניה. מתוך המשחק לכשנתי מבט והסתכלתי אחרי העוברים ושבים מבחוץ על הכביש. עיני נתקלו בשני בחורים צעירים לבושים מעילים ארוכים וכובעים על ראשם, עוברים לאורך הגדר, מתעכבים לרגע קצר, ובטיים בעיניהם כלות מעיפות, מזרך הקשה ומילילות נזודים ובודאי גם ממחשבות טורדות. לרגע נעקרו והלכו! עברו שניות ולפתע רואים אנו אותם, את שני הבחורים נכנסים דרך השער, מביטים סביבם, כתמהים ומופתעים ופונים אל השומר, והאחרון הפנה אותם אלינו. לאחר שיג וشيخ קצר נתודענו ונודע לנו אי אלו פרטיהם והם: זה רק עתה הם באים מברלין ופניהם מועדות לקיבוץ ומשם רצונם להגיע ארץה. שני הבחורים האלה לא היו אלא שלמה זקלינסקי ז"ל ודוד. וכך התחלת פرشת חיים בצוותא עד ...

לא עברו ימים מרובים וחתכונו לעלות ארץה. שלמה המנוח כמעט לא הורגש בחברה, אמנם, אבל יחד אנחנו, יותר לא! כמעט לא הורגשה מכך. וכשתפנה אליו, תפער פיך תשותם. שתקנו, נחבא אל הכלים, חי בשקט בתוך פינתו, אבל בשוחח אותו, יכולת לשחות ארוכות במחיצתו. כזה היה הוא! פנים בגולה.

סוף סוף הגיעו ארץ, מטרת חלומותיו. האם ידע לאן מובילו אותו הדרך הזאת? האם הרגיש שכבר בתחלת דרכו וחיוו יצטרך לוותר על כל אלה שבו נקשר אליו? ואכן ידוע ידע גם הוא כמו כל אחד מה הוא ברוח מצפורי חיות הטרף בגולה ולבנות בזיעת כפים את מולדתו ואת עצמו בתוכה. במחירות נפלאה חשו כיitz הולך ומשתנה. ארשת פניו התרככה. גם הלהקה נמצאה בפיו, ולא עוד כזור היה בין החבריה. בית הספר הוקירוהו, לא לשוא! הייטיב שלמה ללמידה.

קשה, קשה עד למאוד להכיר בעובדה זו - היאומן כי עברה כבר שנה מאז נפרדנו לנצח. אולי זאת היא הדרך ואחרת איןנה. יש שהיא אינה סלולה - ועלינו לסללה - ולא רק בחרמש - אלא גם בדם. גם צער ותוסס. על כן אל ייאוש! יהיו זקרים של אלה, בזכותם אנו קיימים, לפחות ולמורה דרך בתקומתנו הלאומית והמדינית.

ולך שלמה רצוני להגיד, לא לחינט נפלת בזאיז!

ובזכות דמך שנג'ר, מגנוו את אויבנו ונגמר!

משה פ.